



Sun, Moon,

WHERE ORANGES BLOOM

เขาและผม

ไต่ต้นส้มที่บ้าน

illust : Pakkie Davie story : zearet17



Intro

“น้องเจ้ากดหน้ากับสายตาลงอีกหน่อย ดีครับ”

เสียงร้องบอกจากตากล้องให้นายแบบปรับเปลี่ยนท่าทางไปเรื่อย ๆ คือบรรยากาศที่เจ้าจันทร์คุ้นเคยดี แสงแฟลช การขยับปรับท่าทาง เปลี่ยนสีหน้า หรือจัดมุมโพสท์ เขามานับร้อยครั้งเสียจนคุ้นชิน

“ดีครับ แต่ลิปบนปาก แล้วเชิดหน้าขึ้นหน่อย”

เจ้าจันทร์ เปลี่ยนท่าตามคำสั่งของตากล้อง ลิปสติกแพ็กเกจสีดำถูกยกขึ้นมาแตะริมฝีปากอิม ก่อนที่ตากลมรูปอัลมอนด์จะมองตรงไปที่เลนส์กล้องตัวใหญ่

“ดีครับ สวย” เสียงรวด์เตอร์ดังขึ้นชุดใหญ่ ก่อนจะเงยบลงท่าทางคล่องแคล่วเป็นมืออาชีพของทั้งนายแบบและคนทำงานทำให้งานที่น่าจะกินเวลานานเสร็จลงก่อนกำหนด

“โอเคครับ สวยครับ ต่อไปเซตสุดท้าย เดิมสีขาวนะครับ”

จบประโยคนั้นทีมงานก็เดินเข้ามาจัดเซตใหม่ พอดีกับที่

เจ้าจันทร์เดินออกจากฉาก ขยับมายังห้องแต่งตัวเพื่อให้ช่างแต่งหน้า
ลิปสติค สีแก้ม และสีตาออก ก่อนที่จะแต่งแต้มสีใหม่ลงไป
ให้เหมาะกับชุดที่จะสวม

งานในวันนี้คือการถ่ายโฆษณาลิปสติคยี่ห้อหนึ่งที่กำลัง
มีชื่อเสียงขึ้นมาจากคอนเซปต์ ‘โดดเด่นแม้จะสวมชุดสีอะไรก็ตาม’
ผลิตภัณฑ์ตัวที่ขายดีคือลิปสติคเนื้อออยล์หอม ๆ

เจ้าจันทร์เ้มปาก เขาชอบสัมผัสนุ่ม ๆ เย็น ๆ บนปาก

“ขับหน้าหน่อยนะคะ” ผู้ช่วยช่างแต่งหน้าอีกคนขยับเข้ามาใกล้

“ครับ” ใบหน้าหล่อน่ารักงยให้ขับ ก่อนจะถูกไปเปลี่ยนชุด

เจ้าจันทร์เดินผ่านสตาฟฟ์หลายคนเข้ามายังห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า

เขาถอดชุดเดิมออก สวมชุดใหม่ มือเรียวค่อย ๆ กลัดกระดุมของ
เสื้อเดนิมสีขาว ก่อนจะได้ยินเสียงที่ดังขึ้นในบริเวณนั้น

“คนนี่ปะแก”

“อะไร”

“คนนี่ไ้ ที่มีข่าวว่าไม่ถูกกับรุ่นน้องในค่าย ถูกค่ายเขาออก
แล้วก็นอกใจ...”

“อู...”

เจ้าจันทร์ได้ยินบทสนทนาทั้งหมด เขายังคงยกมือค้างไว้ขณะที่
ถอนใจยาว เงยหน้ามองตัวเองในกระจกบานใหญ่ ความไม่สบายใจ
ปรากฏออกมาทางสีหน้าและแววตา ดวงตารูปอัลมอนด์หริ่ง ก่อน
ที่เจ้าตัวจะใช้ฝีมือการแสดงเก็บความรู้สึกเหล่านั้นลงไปแล้วค่อย
คลี่ยิ้มให้ตัวเอง

เวลานี้คือเวลาทำงาน เขาจำต้องวางเรื่องข่าวลือไว้สละลง
ก่อน

สำหรับเจ้าจันทร์...ขอให้งยังได้ทำงาน ทุกอย่างก็โอเคแล้ว

งานถ่ายแบบโฆษณาเริ่มต้นดีห้า กว่าจะเสร็จงานก็เกือบสี่ทุ่มตรง หลังจากบอกลาทุกคน ดาราหนุ่มวัยใกล้สามสิบปีก็แทรกตัวเข้าไปในรถเก๋งคันเล็กของผู้จัดการส่วนตัว ก่อนจะเอนหลังแล้วถามถึงงานต่อไป

“พี่ปอ งานต่อไปวันไหนนะครับ”

ก่อนหน้านี้เจ้าจันทร์เห็นตารางงานที่แชร์ร่วมกันในปฏิทินออนไลน์ แต่วันนี้พอเปิดดูอีกครั้งกลับไม่เจอแล้ว เขาจำได้ว่ามันเป็นคืองานถ่ายแบบของเสื้อผ้าแนวสตรีตแวร์แบรนด์หนึ่งที่กำลังดัง

“ทำไมผมไม่เห็นตารางงานในปฏิทินแล้ว”

เจ้าจันทร์เป็นพวกรักงาน เขาจดจำรายละเอียดของงานที่จะต้องทำได้ดี โดยเฉพาะงานนี้เพราะเฝ้ารอมานานนับสามเดือน

“เจ้า คือ...” ปอ เม้มปาก ยังไม่ได้ออกกรณีในทันที

ชายหนุ่มตัวขาวเจ้าของใบหน้าแสนใจดีสุดท้ายใจเข้าลึกก่อนจะค่อย ๆ ตอบ

“เขาแคนเซลงานเราแล้ว”

เจ้าจันทร์ขมวดคิ้วแน่นเมื่อได้ยิน จากที่เหนื่อยจนอยากจะหลับก็ขยับตัวนั่งหลังตรง พร้อมกับมองตรงมายังผู้จัดการของตน

“แต่ที่เราเซ็นสัญญาไปแล้วนะครับ เสื้อผ้าในคอลเล็กชันผมก็มีส่วนร่วมออกแบบ”

“คือ...” ปอขบหน้าลงกับพวงมาลัย ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้ามองคนที่อยู่ด้วยกันมาหลายปี

ปอกับเจ้าจันทร์ทำงานด้วยกันเข้าปีที่สิบ ปอเป็นคนพาเจ้าจันทร์เข้าวงการ อยู่ด้วยกันตั้งแต่เจ้าจันทร์ยังเรียนมหาวิทยาลัยและเป็นเพียงตัวประกอบ จนกระทั่งโด่งดัง พวกเขาเริ่มจากการทำงานในฐานะนักแสดงอิสระ จนมีโอกาสเซ็นสัญญากับค่ายใหญ่เมื่อสามปี

ที่แล้ว ก่อนจะหมดสัญญาและกลับมาทำงานเองอีกครั้ง

ปอกับเจ้าจันทร์จึงเป็นเหมือนพี่น้องที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาด้วยกัน ฉะนั้น...ชายที่เป็นผู้จัดการจึงกลัวที่จะต้องบอกความจริง

“พี่ปอ ผมโตแล้ว มีอะไรก็พูดเถอะครับ”

“ก็...” ปอสูดหายใจเข้าลึก ก่อนจะตอบ

“เรื่องข่าวแหละ ถึงลูกค้าจะรู้ว่ามันไม่จริง แต่มันก็ยังส่งผลกับภาพลักษณ์แบรนด์ เขาเลยขอหยุดไว้ก่อน แล้วจะมาคุยอีกทีตอนที่เรื่องเงียบกว่านี้”

“แต่คอลเล็กชันนี้ผมเป็นคน...” เจ้าจันทร์พูดถึงเสื้อผ้าที่เขามีส่วนร่วมออกแบบและตัดสินใจ จึงน่าเสียดายมากหากจะต้องปล่อยไป

“เหมือนเขาจะให้น้องเอกออกแบบใหม่ไปแล้ว” ปอพูดถึงดารารักคนที่เคยอยู่สังกัดเดียวกัน

เอกภพ คือคนที่มีข่าวว่าไม่ถูกกับเขา แฟนคลับฝั่งนั้นก็ไม่ใช่ชอบเขา แรนต์ไม่ควรทำแบบนี้เลย

เจ้าจันทร์กำมือแน่น...ความสับสนและความเสียใจฉายออกมาทางแววตา

ปออุบหัวเจ้าจันทร์ ก่อนจะบอกความจริง

“เรา ไม่มีงานเหลือแล้วละ...”

“ฮะ พี่ว่าไงนะ?!”

เมื่อเดือนก่อนเจ้าจันทร์คือดารานุ่มผู้ใช้ชีวิตในคอนโดหรูกลางกรุง รู้ตัวอีกครั้ง เขาก็อยู่ในรถคันเล็กที่ชนเสื้อผ้าและเครื่องสำอางเต็มกระเป๋า รวมถึงอุปกรณ์ถ่ายภาพมุ่งหน้าสู่เชียงใหม่ คราวแรกพวกเขาจะนั่งเครื่องบินเพื่อความสะดวก แต่พอเห็นราคาตั๋วไป

กลับรวมกันเกือบสองหมื่น ปอกับเจ้าจันทร์ก็สบตากันแล้วตัดสินใจว่าจะผลัดกันขับรถแบบค่อย ๆ ไป

เชียงใหม่คือสถานที่ที่พวกเขาไม่ได้ไปหลายปี ตั้งแต่ไปไหว้พระขอพรเมื่อสามปีก่อนก็ไม่มีโอกาสได้กลับไปอีกเลย

“บรรยากาศแบบนี้คิดถึงสมัยที่เราทำงานแรก ๆ เลยเนอะ” ปอพูดขึ้น

ตอนนั้นทางไหนประหยัดได้ก็ต้องทำ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องแต่งหน้า ค่าเดินทาง หรือถ่ายภาพ พวกเขาทำมันเองทั้งหมด

“ครับ”

คนอายุมากกว่ามองคนที่มีท่าทางซึ่ม ๆ

เจ้าจันทร์มองผ่านกระจกหน้ารถ สายตาทอดยาวไปไกลตามเส้นทางคอนกรีต แต่เดิมเจ้าจันทร์เป็นพวกที่เข้ากับคนได้ง่าย ร่าเริง พลังล้น พูดเยอะ มีช่วงหลังนี้เองที่ดูซึ่ม ๆ และปอเองก็จับสังเกตได้ว่าน้องกำลังเครียด

ทั้งมือที่สั่นเทาและดวงตาหม่นแสง มันเป็นสิ่งที่เขาได้เห็นมา ลึกพักแล้ว ด้วยกลัวว่าน้องจะเครียดจนเกินไป ฉะนั้นเมื่อมีงานเข้ามา แม้จะเป็นงานที่เขาไม่เคยคิดว่าจะรับก็ต้องรับ เพื่อให้เจ้าจันทร์ผ่านช่วงเวลาเหล่านี้ไปได้

งานส่วนใหญ่ของเจ้าจันทร์กระจุกอยู่ที่กรุงเทพฯ อีกทั้งที่ผ่านมามาพวกเขาก็ไม่เคยรับงานที่ไม่เหมาะกับไลฟ์สไตล์ ไม่รับสิ่งที่ตนสื่อสารไม่ได้ ไม่รับงานมั่ว งานของเจ้าจันทร์เลยเป็นงานที่เกี่ยวกับแฟชั่น เสื้อผ้า กระเป๋า และเครื่องสำอางเป็นส่วนใหญ่

หลังจากนั่งรถมาเก้าวโมงเต็ม เจ้าจันทร์ก็ตื่นเต็มตาเมื่อมาถึงสวนนอกเมืองเชียงใหม่ เขายืดแขนขึ้นสุดเพื่อคลายเมื่อย ก่อนจะมองไปรอบ ๆ พื้นที่เนินเขาซึ่งเป็นสวนสัมมนาใหญ่ยามบ่ายแก่

ของวัน

ต้นไม้สีเขียว ท้องฟ้าสีฟ้า อากาศช่วงนี้ไม่มีฝุ่น ดูเหมือนจะเป็นช่วงเวลาที่ดีในการทำงาน

“มาๆ จอดตรงนี้ๆ” เสียงเรียกของ **เพียงดิน** ผู้จัดการสวน ดั้งขึ้นทันทีที่รถเก๋งคันเล็กเลี้ยวเข้ามา

ชายคนนั้นตัวสูง มีผิวสีแทนเพราะแดด ใบหน้าคร่ำมคม สวมแว่นกันแดดรับกับจมูกโด่ง เผยยิ้มทันทีที่ปอลลงจากรถพร้อมกับดาราที่ตนอยากให้มาช่วยงาน

“นี่ดิน เพื่อนพี่ เป็นผู้จัดการสวนอรุณฉาย”

“สวัสดีครับ” เจ้าจันทร์ยกมือไหว้

เรื่องงานโปรโมตสวนส้ม... หากเป็นเมื่อก่อนคงปฏิเสธไปอย่างง่ายดาย แต่มาถึงวันนี้แล้ว ทำอะไรได้ก็ต้องทำไปก่อน

บางทีการได้ออกนอกเมืองกรุงเพื่อสัมผัสโอเดดและบรรยากาศสดชื่นก็อาจจะทำให้เจ้าจันทร์รู้สึกดีขึ้นก็ได้

อย่างน้อย...อาจจะดีกว่าหมกตัวร้องไห้อยู่ในห้อง

เรื่องการจ้างงานและรายละเอียดคร่าวๆ ของสวนอรุณฉาย เจ้าจันทร์ได้ถามปอลมาบ้างจึงรู้ว่า ปอลเป็นเพื่อนกับผู้จัดการสวนตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมที่เชียงใหม่

“นี่เจ้า ไร่ดินมันเป็นแฟนคะ...อู่ก” ปอลยังพูดไม่ทันจบ เพื่อนตัวโตก็ทูปไหล่เขาเป็นเชิงบอกให้หุบปาก

เพียงดินยังคงทำหน้านิ่ง ไม่กระโดดกระตาก ไม่กล้าบอกว่าตนและน้องสาวอย่างเพียงฟ้าเป็นแฟนคลับน้องเจ้ามานาน ไม่กล้าชมว่าดาราตัวจริงดูดีกว่าในทีวีอะเลย ทำได้แค่ผายมือไปทางบ้านใหญ่ที่ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางต้นไม้ใหญ่ในสวน

“เชิญด้านนี้ครับ นายรออยู่”

“ครับ” เจ้าจันทร์ยิ้มกว้าง ก่อนจะเดินตามคนตัวโตและผู้จัดการของตนไปอย่างว่าง่าย

แม้บรรยากาศที่นี่จะดี แต่เพราะมันไม่ใช่ของตัวเอง เจ้าจันทร์จึงสงบใจได้ยาก

ตลอดทาง เขาพยายามสุดหัวใจเพื่อให้ลึก จินตนาการถึงสิ่งที่จะต้องเจอ อย่างงานที่ไม่คุ้นชิน การทำงานที่อาจจะไม่ราบรื่น หรือเรื่องที่เจ้าของสวนอาจจะเป็นคนลุ่มว้ยห่าสับที่ไม่ค่อยเข้าใจการโปรโมต

ทว่า...ความจริงแล้วเจ้าของสวนกลับเป็นชายตัวสูง ผิวขาวอมแดด หน้าตาดี ดูแล้วน่าจะอายุเท่าเขาหรือน้อยกว่าเขาด้วยซ้ำไป

“เอาจริงดีพีดิน จะช่วยได้จริงหรือ” **อศิราห์** หันมาหาเพียงดินถามโดยไม่เก็บงำความรู้สึกไม่สบอารมณ์

“คนนี่เนี่ยนะ?”

คำพูดคำจาไม่ไว้หน้าทำเอาเจ้าจันทร์กั๊กฟันกรอดในทันที แต่เมื่อเห็นปอหันมาปรามด้วยสายตา ดาราหนุ่มจึงเผลอปากก่อนจะหลุดพูดอะไรออกไป

ที่ผ่านมาเจ้าจันทร์เจอคนไร้มารยาทมาเยอะ สิ่งที่ต้องทำในฐานะมืออาชีพไม่ใช่การด่าทอ แต่เป็นยิ้มรุกรัก เจ้าจันทร์จึงสะกดจิตตัวเอง ท่องไว้ว่านี่คือคนจ่ายเงินๆๆ ต้องท่องไว้ให้ขึ้นใจ! ก่อนจะยิ้มกว้าง

“สวัสดีครับคุณอชิ ผมเจ้าครับ”

ผู้ที่โดนทักทายอีกครั้งหลุบตาลงมอง สบตาดาราเพียงชั่ววินาที อย่างคนที่สูงส่งกว่า

“พีดินดูเลยครับ ผมดูอะไรไม่ได้หรอก”

ว่าแล้วก็เดินจากไปโดยไม่แฉแสดคนที่เพิ่งมาถึง

เรียกได้ว่าความประทับใจแรกเป็นศูนย์ และเจ้าจันทร์ทำได้
เพียงฉีกยิ้มค้าง

‘เพื่อเงิน ๗ ๗ ๗’ เจ้าจันทร์ท่องในใจแต่ดวงตาแทบจะปูดโปน
ออกมา!

ก่อนหน้านั้น

การทำงานเข้าปีที่สิบของเจ้าจันทร์ ผ่านช่วงเวลาเริ่มต้น รุ่งเรือง และถดถอยตามครรลองของเวลา ดาราหนุ่มคิดว่าเขาเตรียมใจรับมันมาได้ดีตลอด ทว่า...ปีที่ผ่านมาสถานการณ์ของเขามันย่าแย่ลง งานที่เคยมีเต็มตารางทุกวันเริ่มกลายเป็นสัปดาห์ละงาน จนมาถึงวันที่ตารางงานเดือนหน้าไม่ได้ถูกอัปเดตอีกต่อไป

ด้านปอกก็เอาแต่โทษตัวเองว่าตัดสินใจผิดที่พาน้องเข้าไปอยู่ ได้รับเงาของค่ายใหญ่แต่กลับจัดสรรงานให้ไม่ดี ในขณะที่เจ้าจันทร์ ไม่ได้โทษคนพี่แม้แต่หน่อย เพราะทุกเรื่องที่ผ่านมา พวกเขาพูดคุย และตัดสินใจร่วมกัน

เขาเข้าใจกระแสสังคมและเข้าใจแบรนด์ด้วยที่ไม่อยากร่วมงานกับคนที่มีข่าวว่าซัดขารุ่นน้องในค่าย ทั้งยังมีข่าวหมดสัญญาออกมาทำให้ผู้คนคิดว่าเขาโดนไล่ออก สุดท้ายก็ข่าวโกงเงินพาร์ตเนอร์ที่ทำธุรกิจ เป็นมือที่สามของเพื่อนสนิทตัวเอง แม้ว่ามันจะไม่จริง

สักอย่าง แต่มันก็กระทบกับภาพลักษณ์สดใสและจริงใจที่เจ้าจันทร์ได้รับมาตลอด

แม้ที่ผ่านมาเขาจะออกมาแถลงข่าวผ่านช่องทางส่วนตัวแล้ว แต่ก็ดูจะช่วยได้ไม่มากนัก นั่นเพราะยังมีคนที่ชอบหาแสงกับข่าวปลอมไม่หยุดหย่อน

ในวงการที่มีดาราเกิดใหม่เนืองแน่น หากใครสักคนจะหายไป... ก็คงเป็นเรื่องปกติ

“เจ้าจำคำพี่ไว้ ที่ผ่านมาเจ้าไม่ผิดอะไรเลย มันก็แค่ข่าว แค่การเข้าใจผิด ดาราดังทุกคนเคยโดนข่าว ถึงจะจริงบ้างไม่จริงบ้าง แต่ทุกคนผ่านมาได้ และเขาก็ยังอยู่ครับ”

ปอมมักจะบอกร้องเช่นนั้นเสมอ

เจ้าจันทร์เองก็พยายามเรียกสติกับสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ เรื่องดราม่าในวงการเขาผ่านมาได้หลายรอบแล้ว และคราวนี้ ก็คงเป็นอีกครั้ง

“ครับ ผมเข้าใจ”

ทว่า...ที่บอกว่าเข้าใจ พอเจ้าจันทร์ได้มีวันหยุดเขาจึงเปิดดูรายรับรายจ่ายประจำเดือน และถูกความจริงตีแสบหน้าว่าอีกไม่กี่เดือนก็จะไม่พอกินแล้ว!

พอไม่มีงานนานนับเดือน คนที่มักจะมึนเปิบในการใช้ชีวิตเสมอกลับตื่นมาในตอนบ่ายพร้อมอาการตาบวม ผมหงอกที่เคียดตรงตกลงมาปรกแก้มใส เขาถอนใจไม่หลับมาหลายคืน ความวิตกกังวลที่เคยควบคุมได้ก็เริ่มจัดการยาก ห้องนอนที่เคยเป็นระเบียบเริ่มสกปรกและรก

“อีกหกเดือนก็จะไม่รอดแล้วเหอวะ...” นิ้วเรียวยาวจัมบน

หน้าจอแท็บเล็ตที่ไฟล์ชื่อว่ารายรับรายจ่ายรายเดือนที่เขาจะต้องดูแลตัวเอง

แล้วที่บอกว่าจะผ่านไปได้... ถ้ายังไม่มียานแบบนี้จะผ่านไปได้อย่างไร!

“ตายแน่...” คนตัวเล็กยกมือตบหน้าผากตัวเองดังแปะ!

ความไม่ปลอดภัยด้านการเงินที่เจ้าจันท์รลัวกำลังคิดคลานเข้ามา สมองเริ่มประมวลผลเพื่อหาแผนที่จะทำให้ตัวเองรอดไปจากสถานการณ์เช่นนี้ แต่นอกจากจำกัดการใช้เงินแล้วก็แทบจะไม่มีหนทางอื่นเลย

ฉะนั้นเจ้าตัวจึงอยู่แต่ในห้อง กินของที่มีอยู่ในตู้เย็น ใช้เงินให้น้อยที่สุดพาลงคิดวนไปมา พยายามทักหาคนที่เขาพอจะรู้จักเพื่อคุยเรื่องงาน ก่อนจะพบว่าไม่ใช่มิตรทุกคนจะช่วยเหลือ จึงตกผลึกได้ว่าหากอีกสองเดือนไม่มีงาน เขาก็ต้องมองหาอาชีพอื่นแทน

เมื่อคืนก็ร้องไห้ คืนก่อนหน้าก็ร้องไห้ จัดการความเครียดไม่ได้จนอยากจะร้องไห้อีกครั้ง

คนตัวเล็กนั่งอยู่ตรงโซฟา จอโทรทัศน์ตรงหน้ากำลังรายงานข่าวการเมืองโลก แต่ใจเจ้าของห้องดันลอยไปไกล

“กลับไปเรียนสัตวแพทย์ตอนนี้จะทันไหมนะ...” เจ้าจันท์เริ่มเข้าใจสิ่งที่พ่อแม่เป็นห่วง

เขากำลังจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาหาข้อมูล ทว่า...เสียงเรียกเข้ากลับดังขึ้นพอดิบพอดี

Trrr~

สายเรียกเข้าของปอทำให้เขาต้องกดรับทันที

[เจ้า ทำอะไรครับ ทำไมไม่ตอบแชตเลย] ปอถามขึ้นเมื่อน้องไม่ยอมตอบข้อความ

“ก็...หลับครับ” คนโกหกไม่เนียนตอบเสียงเบา
เขาแค่กำลังคิดมากและฟุ้งซ่านจนไม่อยากจะคุยกับใครเลย
หากไม่ใช่เรื่องงาน

[เจ้า...อย่าคิดมาก] คนที่พยายามโทร. หาเจ้าจันทร์ทุกวัน
บอก ด้วยความสนิททำให้รู้ว่าเจ้าจันทร์กำลังเศร้า

[เรื่องงานช่วงนี้นั่นน้อยเป็นเพราะกระแสน้อยลง พักใจ
ก่อน แล้วค่อยไปหาอะไรที่มันอมแอ้งกวนนี้ทำ]

“ครับ ผมเข้าใจ”

[พี่เพิ่งได้งานโปรโมตสวนส้มมา]

“งานอะไรนะครับ...” เจ้าจันทร์ย่นหัวคิ้วกับสิ่งที่ได้ยิน

“เป็นแบบถ่ายภาพโปรโมตเหรอครับ”

[ใช่ๆ ต้องไปอยู่ที่สวนสักสองวัน ดูเขาเก็บเกี่ยว ไปเรียนรู้
วิถีชีวิต แล้วทำแคมเปญโปรโมต]

“อา...” เจ้าจันทร์ทำได้แค่ส่งเสียงรับรู้

คนแบบเขาเนี่ยนะ... คนที่เดินยังสะดุดขาตัวเองแบบเขาเนี่ย
นะจะไปเรียนรู้วิถีชีวิตชาวสวน

“ไม่...” เจ้าจันทร์ไม่อยากรับ แต่พอคิดถึงเงินแล้วก็ต้องกลับ
คำทันที

“ไม่ปฏิเสธครับ”

ก็ชีวิตเขามันไม่มีทางเลือกแล้วนี่! ฉะนั้น ต่อให้งานจะทำเหว
เพียงใด เขาก็พร้อมจะรับ!

“ดารามาเหรอนาย”

“อือ” ชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของสวนตอบลูกน้องด้วยน้ำเสียง
แกนๆ ในตอนที่กำลังเดินขึ้นเขาหลังบ้าน

วันนี้นางในสวนยังมีอีกมาก เรื่องงานที่เกี่ยวกับการตลาดซึ่ง อคิราหาไม่ถนัดจึงปล่อยให้เพียงดินเป็นคนจัดการทั้งหมด ภายใต้น้ำตาบั้งตึง นอกจากจะเครียดเรื่องท่อน้ำด้านบนที่แตกจนต้องซ่อมเป็นครั้งที่สองในรอบสัปดาห์แล้ว ยังมีอีกเรื่องที่ทำให้ไม่สบายอารมณ์...นั่นคือการเอาสวนไปฝากไว้กับดาราที่ดูไม่ได้มีความรู้เรื่องภายในสักนิด

อีกหนึ่งสัปดาห์จะทดลองเปิดสวนให้คนมาดู ไม่รู้ว่าจะเรียกลูกค้าได้มากน้อยแค่ไหน

“จะช่วยให้จริงเหรอ พี่ดินก็คิดอะไรเรื่อยเปื่อย” บะโอ หนึ่งในคนงานถามขึ้น

ในสายตาของคนทำงาน เหล่าคนไม่เคยทำงานทำการในสวน ไม่เคยต้องตากแดดตากลม จะมารู้ดีกว่าคนในได้อย่างไร

“กูก็ไม่คิดว่าจะช่วยอะไรได้หรอก แต่ก็ไม่อยากขัดเขา” อคิราห์พูดขึ้น

ก็ในเมื่อวัน ๆ เขาเอาแต่ขลุกอยู่ในสวน คลำหาวิธีที่จะทำให้สวนเฟื่องฟูมาแล้วหลายครั้ง แต่ก็ไม่สามารถทำให้ผลผลิตที่ดีไปอยู่ในมือผู้บริโภคในราคาเหมาะสมได้ พอไม่เหลือทางเลือกมากนัก ก็ต้องลองให้โอกาสเพียงดินบ้าง แม้จะไม่ตรงใจเลยก็ตามที

“นายปล่อยให้เขาทำ ก็ต้องลองเชื่อใจเขาก่อน” ลูกหลานคนงานที่อยู่มาตั้งแต่รุ่นพ่อแม่ของอคิราห์บอกออกมาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

‘อคิราห์’ เป็นเจ้าของที่นี่ รับหน้าที่ดูแลสวนสัมภาระจนขายต่อจากพ่อแม่อย่างไม่ได้ตั้งใจ

ชายหนุ่มเป็นคนเก่ง เพียงแค่สองปีแรกที่เข้ามาทำงานก็ทำให้สวนสัมที่ลุ่ม ๆ ดอน ๆ กลับมามีผลผลิตที่ดีได้ เขาภูมิใจกับมันมาก

ทว่า...สองปีให้หลังมานี้ ราคาตลาดกลับลดลงจนทำให้ต้องหันกลับมาทบทวนว่าสิ่งที่ตนทำอยู่นั้นพลาดที่จุดใด

เขาพร้อมจะขายผลผลิต แต่ราคากลางมันกลับต่ำจนกลัวว่าจะไม่พอกิน

อศิราห์เอาแต่ใส่ใจเรื่องผลผลิต ความแข็งแรงของลำต้น ในหัวคิดแต่ความคุ้มค่าในการลงทุน รวมถึงระบบของสวน จนลืมนึกไปว่าต่อให้มีส้มที่ดี อร่อย แต่ขายไม่ได้ราคา มันก็แทบจะไร้ค่า เขาเก่งเรื่องงานในสวน แต่การทำการตลาดหรือเพิ่มมูลค่าสินค้ากลับไม่รู้เรื่องเอาเสียเลย

ในปีแรกเจ้าของสวนคิดว่ายังเอาอยู่ แต่ในปีที่สองเริ่มต้องควักเงินสำรองออกมาใช้ จนเงินเก็บร่อยหรอลงเรื่อย ๆ และในปีที่สามนี่เองที่เขาเริ่มไม่เห็นทางออกของมัน

หากปีนี้ยังขายไม่ได้ราคา...หนทางที่จะรักษาสวนทั้งหมดไว้ก็คงยากขึ้นไปอีก

พอเห็นดังนั้นเพียงดินจึงเสนอไอดีเปิดสวนให้คนเข้าชม หาเงินจากการท่องเที่ยวไว้สำรองในปีที่ล้มราคาต่ำ ซึ่งแน่นอนว่าอศิราห์ไม่เห็นด้วย เพราะอยากให้ที่นี่เป็นอุทยานที่มีบรรยากาศดั้งเดิม พวกเขาจึงโต้เถียงกันหลายต่อหลายครั้ง แต่เมื่อทางอื่นไม่เห็นผล สุดท้ายก็ต้องวนกลับมาพิจารณาทางเลือกที่เพียงดินเคยเสนอไว้

ถ้าไม่ลองเชื่อใจคนอื่น...ก็ยากที่จะเห็นประตูบานใหม่

“นาย เสร็จแล้วครับ” แก้ว หนึ่งในคนงานที่เพิ่งเดินลงมาจากเขาหลังจากซ่อมท่อเสร็จบอกคนที่เดินสวนมา

“อ้อ กำลังจะขึ้นไปดู”

“เอาอะไรไหมครับ ผมจะลงไปร้านซั่มเมอร์” แก้วถามขึ้น

เมื่อเห็นว่าหมดเวลางานตอนเที่ยงพอดี

“ไม่ละ ขอบใจ” ว่าแล้วคนที่ดูหัวเสียก็รีบเดินไป

“ช่วงนี้แกไม่เอาใครเลยนะ” บะโอหันมาคุยกับแก้วที่ทำหน้า
เจื่อน

“ก็กูเองแหละที่ทำท้อแกแตก” คนที่ตัดหญ้าแล้วพลาดไป
กระแทกโดนท่อที่เพิ่งเปลี่ยนยกมือเกาหัวแรงๆ

นี่ก็ขึ้นไปซ่อมให้แล้ว แต่เจ้าของสวนก็ยังโมโหอยู่

“แล้วก่อนหน้านี้ ก็เป็นกูอีกที่ถอยรถไปทับมันแตก แหะ...”

“ช่วงนี้ก็งี้แหละ” บะโอตอบไล่ให้กำลังใจเพื่อน

ช่วงนี้เป็นต้นฤดูเก็บเกี่ยว ความเครียดเรื่องราคาและการขาย
คงจะวนมาอีกครั้ง แม้จะไม่มีใครพูดออกมา แต่สีหน้าคร่ำเคร่งของ
เจ้านาย ทั้งยังคุ้ย้อยลง บ่งบอกได้ว่ามีอะไรหลายอย่างในใจ

ปกติก็ดู แต่ก็ไม่ได้ดูขนาดนี้...

คนนอกสวนมักจะพูดถึงอศิราห์ว่าพูดจาไม่ถนอมน้ำใจ
ไม่เอาใจใคร ไม่สนใครหน้าไหนทั้งนั้น และทำงานด้วยยาก มีเพียง
คนเก่าๆ เท่านั้นที่รู้ว่าเจ้านายของพวกเขาผ่านเรื่องราวที่ยากที่สุด
ในชีวิตมา ฉะนั้นจึงไม่จำเป็นที่จะต้องสนใจเรื่องราวเล็กน้อยระหว่าง
ทาง

อศิราห์มักจะมองภาพกว้าง ในขณะที่เพียงดินเชื่อว่า
บางครั้ง...เรื่องเล็กน้อยอาจจะเป็นหัวใจของการเปลี่ยนแปลง

ช่วงบ่าย ขณะที่คนงานกำลังพักก่อนเข้างานอีกครั้งตอนเย็น
เพียงดินรับหน้าที่พาแขกผู้มาเยือนเดินชมสวน ตลอดทางที่เดินนั้น
ดวงตามคมเหลือบมองคนที่ตัวสูงเพียงระดับไหล่ตนอยู่หลายต่อ
หลายครั้ง ดูจากในใจก็พอจะรู้ว่าเจ้าจันทร์เป็นคนตัวเล็ก แต่ตัวจริง

กลับเล็กและผอมบางกว่าที่คิดไว้มาก ทั้งยังมีผิวเนียนใส

ในจอร์จาคูดีแล้ว ตัวจริงคูดีและน่ารักกว่าหลายเท่าตัว ตาก็โตกว่า ทั้งแพขนตายาว ปากอ้มสวย แก้มใส แขนและขาเนียนและเรียว

เข้าใจแล้วว่าทำไมดาราดำต่างจากคนธรรมดาเหลือเกิน

ความประหลาดทำเอาเพียงดินจำต้องเดินห่าง และแสวงหาเหมือนตนไม่ใช่แฟนคลับ

เจ้าจันทร์เดินตามเพียงดินและป้อช้า ๆ ตากลมสวยมองไปรอบ ๆ สวนสัมผัสเขียวตัดด้วยสีส้มของลูกส้มที่ออกมาดกจนทำให้บางกิ่งโน้มลงมา ท้องฟ้าสีฟ้าใสในยามบ่ายตัดกับสีส้มและสีเขียวสดสวย แม้แดดจะแรงแต่อากาศบนเขากลับเย็นสบาย

ที่ผ่านมา งานของเจ้าจันทร์แต่ละงานจะถูกบริฟคอนเซปต์ก่อน หรือไม่ก็มีสคริปต์มาให้อ่านล่วงหน้า เขาจึงรู้ว่าจะต้องทำตัวอย่างไรในช่วงมืองการทำงานของตัวเอง แต่กับงานที่นี้...คนตัวเล็กกลับนึกภาพไม่ออกเลย

การเอาดารามาถ่ายรูปชวนคนซื้อส้มหรือพาเข้าสวน มันดูเป็นการตลาดที่ต้นทุนเสียเหลือเกิน แล้วเขาในตอนนี้นักไม่ได้มีแฟนคลับเยอะเท่าเดิมแล้วด้วย

“ลูกใหญ่ น่าชิมนะ” ปอบอกเพื่อน พอเห็นส้มลูกใหญ่น้ำลายสอ

“ชิมได้ ๆ แต่คงเปรี้ยว เพราะฝั่งนี้เพิ่งเปลี่ยนมาทำส้มออร์แกนิก ดินยังไม่เข้าที่ ปีหน้านู่นแหละถึงจะขายได้” เพียงดินเอื้อมมือออกไปเด็ดส้มมาให้ชิม แต่เพื่อนกลับบอกว่าไม่เป็นไร

“กูรอกินหวาน ๆ ดีกว่า”

เจ้าจันทร์ที่ถือปากกาและสมุดเล่มเล็กมาด้วยรีบจรวดรายละเอียด

“สวนเรามีอยู่ร้อยไร่นิด ๆ ที่ขายได้ในปีนี้มีประมาณห้าสิบลี สามสิบไร่ที่เหลือปรับมาทำเป็นออร์แกนิก รสชาติยังไม่ค่อยดี ส่วน อีกยี่สิบไร่นิด ๆ ต้นแก่จนต้องโค่น ตอนนี้อยู่ในช่วงปรับหน้าดินครับ” ผู้จัดการสวนชี้ไปยังพื้นที่ว่างด้านข้าง

“ทำไมเป็นออร์แกนิกแล้วถึงเปรี้ยวครับ” เจ้าจันทร์ถามขึ้น
“เป็นเพราะดินครับ”

“...” คนที่ไม่มีความรู้ด้านนี้เลยยั้มเก้อทันทีเพราะไม่เข้าใจ

“เราใส่ปุ๋ยเคมีลงดินมาตลอดสิบปี มันเป็นสูตรที่ทำให้ส้มตก และหวาน พอวันหนึ่งเปลี่ยนมาใช้ปุ๋ยจากธรรมชาติ กรด ต่าง ของ ดินเปลี่ยนไป รสของส้มก็เปลี่ยนไป ซึ่งกระบวนการที่จะทำให้รสชาติ ของส้มกลับมาหวานใช้เวลาสามถึงสี่ปี อย่างหน้าดินที่กำลังเตรียม อยู่ตรงโน้นปีหน้าเข้าปีที่สอง ปีหน้าถึงจะเริ่มปลูกได้ พอผั่งนั้นเริ่ม ดิดลูก คุณอค์ก็มีแผนว่าจะเปลี่ยนทั้งสวนเป็นออร์แกนิกครับ”

เจ้าจันทร์จดสิ่งที่ควรรู้งในสมุดมือเป็นระวิง แม้จะมีหลาย ส่วนที่ไม่เข้าใจเลยก็ตาม

“วิธสวยมากเลย น่าทำบ้านพัก” ปอพูดขึ้นมาเมื่อพวกเขาหยุด ยืนอยู่ตรงธารน้ำที่ไหลลงมาจากภูเขา ล้อมรอบสวนก่อนจะไหลลง ไปยังอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่

“เคยพูดเหมือนกันว่าอยากให้แบ่งบางส่วนทำบ้านพัก แต่ คุณอค์เขาไม่ซื้อไอดียี่”

เพียงดินทำได้แค่เสนอไอดียี่...เพราะเขาไม่ใช่คนที่สามารถ อนุมัติงบออกมาทำอะไรเองได้

“อย่างเรื่องเอาคนมาโปรโมต หรือเปิดสวนให้คนเข้าชม เขา ก็เพ็งยอมให้ผมทำ ทั้งที่เสนอไปตั้งแต่สองปีที่แล้ว”

เพียงดินเห็นบัญชีของสวนมาตลอด ทั้งยังชอบคอนเทนต์

เที่ยวสวนในอินเทอร์เน็ต ลองคำนวณดูแล้วว่าหากทำการตลาดให้คนมาเที่ยวได้ก็น่าจะเสริมรายได้ทางอื่นได้ดี ทว่าเจ้าของอย่างอศิราห์ไม่ได้สนใจสิ่งใดนอกจากผลผลิต มุ่งแต่จะทำกำไรจากการขาย ซึ่งขัดแย้งกันอย่างชัดเจน

เพียงদিনรู้ว่าอีกคนคงอยากให้บรรยากาศมันเงียบสงบแบบที่เคยเป็น คงอยากจะทำบ้าน สวน หรือแม้แต่คนให้มีบรรยากาศเหมือนเคย

จนหลงลืมไปว่า...เวลาได้เปลี่ยนไปแล้ว

“ที่ผ่านมา สวนเราขายลูกอย่างเดียวครับ”

เพียงদিনพูดขณะที่เดินเลียบลำธาร เด็ดส้มหนึ่งลูกที่คิดว่าสุกจัดออกมาจากต้น

“ฝั่งนี้ชิมได้ครับ ส้มต้นฤดูของเราจะถูกเก็บในอาทิตย์นี้พอดี”

เจ้าจันทร์หันมาสนใจส้มลูกโตในมือ เขาบอกขอบคุณก่อนจะแกะเปลือกบางๆ ออก แบ่งให้ผู้จัดการชิมครึ่งหนึ่ง ส่วนตัวเองแกะกลีบหนึ่งเข้าปาก ความหวานอมเปรี้ยวชนิดหน่ยทำให้สดชื่น จนอารมณ์ชุ่มฉ่ำแทบจะหายสิ้น

“สดชื่นมากเลยครับ”

เพียงดินยัมกว้างให้แก่ดวงตาแววับของอีกคน เขายังจำได้ดีว่าตอนดูซีรีส์ที่เจ้าจันทร์เล่น สายตาแบบนี้เองที่ทำให้กลายเป็นแฟนคลับ

“ถ้าลิ้มต้นจะหวานจัดเลยครับ”

“อร่อยมากเลยครับ ผมคิดถึงน้ำส้มขุ่นๆ ใส่น้ำแข็งเลย”

ในระหว่างนั้นเองที่เจ้าจันทร์ได้คิดถึงไอเดียที่จะทำโรงงานโพรโมชันมันดีขึ้นได้ และเมื่อคิดถึงเรื่องงาน คนที่สงสัยเกี่ยวกับคอนเซ็ปต์งานชิ้นนี้มาตลอดจึงถามออกไป

“แล้วบริฟพรุ่งนี้ ผมต้องทำอะไรบ้างครับ”

การมาที่นี้ดูกะหลกจนหลงลืมรายละเอียดบางอย่างไป หลังจากทีปอโทร. มาบอกว่าได้งาน กลางคืนวันนั้นพวกเขาก็แพ็กกระเป๋าแล้วขับรถมาเชียงใหม่ในตอนเช้ามีดของอีกวันทันที เจ้าจันทร์จึงยังไม่เห็นสัญญาณงานด้วยซ้ำไป

ซึ่งหากเป็นการรับงานปกติในสัญญาจะต้องพูดถึงรายละเอียดเพื่อบอกว่ามีงานภาพ งานวิดีโอ หรือทำงานกี่ชั่วโมง เพื่อให้เหมาะกับค่าตัวที่สมควรได้รับ

แต่งานนี้...เขายังไม่ได้รับรายละเอียดอะไรเลย

เพียงดินเจียบไปชั่วคราวก่อนจะมองหน้าเพื่อน แล้วตอบออกมาด้วยเสียงเบาหวิว

“ผมคงต้องให้เจ้านายบริฟอีกรอบครับ” นั่นก็เพราะก่อนหน้านี้หักปอไปเล่น ๆ ไม่คิดด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายจะรับงาน และต่อให้เจ้านายจะโยนงานมา สุดท้ายชายคนนั้นย่อมต้องมีความคาดหวังอยู่ในหัว

“อ้อ ครับ” ดาราหนุ่มพยักหน้าเข้าใจ

เมื่อนึกถึงหน้าอศิราห์ก็พอจะเข้าใจว่าคงคุยยาก

“แล้วนี่เราใช้ทีมไหนถ่ายงานครับ หรือถ่ายเอง”

คราวนี้เขาหันมามองผู้จัดการของตน

“คงต้องถ่ายเอง” ปอดตอบแบบแบ่งรับแบ่งสู้

ท่าทางประหลาดของเพียงดินกับปอทำให้เจ้าจันทร์อยากถามอีกหลายคำถาม แต่เมื่อเพียงดินชักชวนให้เดินไปดูแปลงที่ปลูกเงาะด้วย คนที่ตื่นตาตื่นใจกับสวนผลไม้จึงเก็บคำถามเหล่านั้นไว้ก่อน

“ทางนี้ก็ติดลำธารครับ เงาะเราปลูกแค่สองไร่ พอผมทำไว้จะออกลูกปีนี้เป็นแรก”

เจ้าจันทร์ทำได้เพียงยิ้มพลางมองไปยังลำธารใสก่อนจะทอด

มองภูเขาเบื้องหน้า เพียงจินตนาการว่าหากได้นอนพักผ่อนในบ้านพัก
ที่มีบรรยากาศแบบนี้คงจะทำให้ผ่อนคลายและทิ้งเรื่องราววุ่นวาย
ไว้ข้างหลังได้

แต่เมื่อนึกถึงเรื่องการนอน บางคำถามก็ผุดขึ้นมา...

“พี่ปอ คินนี่เรานอนไหนครับ แล้วพรุ่งนี้เริ่มถ่ายก็โมง”

“ที่นี่แหละ” คราวนี้ปอตอบได้อย่างรวดเร็วพลางชี้ไปยังบ้านไม้
หลังใหญ่กลางสวนอันเป็นบ้านพักของอคิราห์เอง เห็นว่าปกติเจ้าตัว
อยู่คนเดียวในบ้านที่มีสามห้องนอน เลยอนุญาตให้พักได้

“แล้วก็...” ปออีกอึก อยากขอความช่วยเหลือจากเพียงดิน
แต่เพื่อนกลับเดินไปหาลูกน้องในสวนตรงโน้นแล้ว

“พี่มีอะไรจะบอก ที่จริงแล้วสัญญางานมันคือสองอาทิตย์
ไม่ใช่ถ่ายพรุ่งนี้เสร็จ”

เจ้าจันทร์ขมวดคิ้ว ก่อนจะถอนใจยาว

“ก็ว่าละ”

ที่บอกว่ามาทำงานสองวันมันจะทำอะไรได้... คนที่โดนหลอก
มาออกจะเซ็ง แต่เมื่อพบว่ามันเป็นงานที่น่าสนใจอีกชิ้นจึงไม่ได้บ่น
อะไรต่อ

“พี่มีธุระที่กรุงเทพฯ ช่วงแรกคงต้องให้เจ้าทำเองไปก่อน”

คนที่โดนกักข้อมูลไว้ขมวดคิ้ว

“อันนี้ไม่โอเค” เจ้าจันทร์ส่ายหน้าทันที

“ผมจับจุดไม่ถูกนะว่ามันต้องทำอะไรบ้าง”

“ก็เสนอไอเดียของเราให้เพียงดินไปเสนอเจ้านาย ถ่ายรูป โพสต์
พอเขาเปิดสวนอาทิตย์หน้าก็เก็บบรรยากาศ ทำคอนเทนต์สักสาม
ถึงห้าชิ้น”

“ให้ผมทำเองหมดเลย?”

“อ้อ พี่เอาจ้างกับคอมพิวเตอร์มา ไอแพดด้วย เรามีทุกอย่าง”

“พี่ปอ...” คราวนี้เจ้าจันทร์ก็ดเสียด่า เพราะมันดูจะเกินความสามารถของเขาไปเยอะ

“เจ้าทำกราฟิกดีไซน์ได้นี่ คอร์สการตลาดก็เคยเรียนมา งานแรกๆ เราก็ทำกันเอง พี่ว่าเจ้าทำได้”

“...” เจ้าจันทร์ถึงกับพูดไม่ออก

ไม่ใช่ว่าทำอะไรไม่ได้ แต่เขาเป็นดาราไม่ใช่คอนเทนต์ครีเอเตอร์ ถึงงานจะมีส่วนที่ซ้อนทับกัน แต่เนื้องานมันก็ต่างกัน เขาขายฝีมือการแสดง หน้าตา และชื่อเสียง ไม่ได้นั่งทำทุกอย่างเองจากศูนย์มาหลายปีแล้ว

เจ้าของผมสีน้ำตาลอ่อนอยากจะโวยวายที่ผู้จัดการรับงานไม่ดูศักยภาพเขาแม้แต่น้อย แต่สุดท้ายก็ทำได้แค่ถอนใจยาว เพราะหาทางออกอื่นไม่ได้แล้ว

ตอนนี้...มีงานให้ทำก็บุญหัวแล้ว!

2

มือเย็นวันแรกในสวนเป็นมือที่เจ้าจันทร์รู้สึกอึดอัดอยู่
ไม่น้อย แต่เพราะมีประสบการณ์การทำงานในวงการมาหลายปี เคย
ร่วมโต๊ะกับผู้ใหญ่และคนไม่คุ้นหน้าบ่อยครั้ง เขาจึงสามารถกินข้าว
ร่วมโต๊ะกับเจ้าของสวนที่นั่งกินข้าวไปหน้าบึ้งไปได้อย่างง่ายดาย

ก่อนที่ป้าสนผู้เป็นแม่บ้านจะพาขึ้นมาพักยังห้องที่เตรียมไว้
ให้ เขาอยากจะคุยกับเพียงดินและผู้จัดการของตนมากกว่านี้ แต่
หลังจากอาบน้ำเสร็จกลับผล็อยหลับไปด้วยความเหนื่อยล้าจาก
การเดินทาง

“ขอเชิญคุณเจ้าจันทร์และคุณมาร์สครับ” สิ้นเสียงพิธีกร
เสียงปรบมือและเสียงกรีดกั๊ตดังเกรียวกราวขึ้นทันที

ภาพในครรลองสายตาของเจ้าจันทร์คือผู้คนหลายพันในฮอลล์
มันเป็นงานแฟ้นมีเฉพาะกิจของเขากับมาร์ส คู่หูที่ดังมาด้วยกัน
บนเวทีแห่งนั้น เจ้าจันทร์จำได้ดีว่ามันเป็นงานที่จัดขึ้นที่ญี่ปุ่น

เป็นช่วงเวลาหลังจากซีรีส์เรื่องแรกที่เขาได้รับบทหลักเปิดตัว มันทำรายได้ได้ดีจนมีชื่อเสียงในหลายๆ ประเทศ ยามนั้นผู้คนรายล้อมรอบกาย เสียงชื่นชมดังกว่าเสียงติเตียน รอยยิ้มและเสียงหัวเราะคือสิ่งที่เจ้าจันทร์ไม่ทันได้คิดว่ามันจะไม่คงอยู่ตลอดไป

ชีวิตมนุษย์มีเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เขาเข้าใจดี แต่ทั้ง ๆ ที่เข้าใจก็ยังสะดุ้งตื่น และหอบหายใจแรง

“แฮก ๆ...”

คนที่เมื่อคืนหลับไปทั้งที่ยังมาสักหน้าอยู่มองไปรอบกาย

เขาใช้เวลาหลายวินาทีในการรีอ้อนความจำว่าได้ขึ้นมาบนบ้านอรุณฉายในฐานะแขกและคนทำงาน ก่อนนอนหลับไปเพราะอากาศที่เย็นสบาย โดยที่ฟูกข้างกันเป็นผู้จัดการ แต่พอตื่นขึ้นมาก็พบว่าปอหายไปแล้ว

คนเพิ่งตื่นมองโทรศัพท์มือถือที่บอกเวลาเจ็ดโมงเช้าก่อนจะเดินออกมาตรงระเบียงที่อยู่ติดกับห้องนอน เขาคิดว่าปอคงตื่นเช้าแล้วออกไปข้างนอกก่อน หรือไม่ก็คงไปหาเพียงดินเพื่อคุยเรื่องงาน ทว่า...พอมองลงไปกลับไม่เห็นรถเก๋งคันจีวี่ที่ตัวเองใช้โดยสารอยู่เป็นประจำ

มันควรจะต้องจอดอยู่ข้างบ้านหลังนี้...

“พี่ปอละครับ” เขาถามเพียงดินที่กำลังเดินขึ้นมาบนบ้าน

ชายคนนั้นเหวี่ยงขลุ่ย อย่างกับว่าช่วงที่เขาหลับอยู่ได้ทำงานไปเยอะมากแล้ว

“กลับกรุงเทพฯ ตั้งแต่เช้าแล้วนะครับ” คนตอบตอบตรงไปตรงมา

“ฮะ กลับไปแล้วเหอครับ”

ดาราหนุ่มเบิกตากว้าง ก็รู้ว่าปอจะต้องกลับ แต่ก็ไม่ได้คิดว่า
จะเป็นวันนี้!

“ปอฝากนี้ไว้ให้คุณ” เพียงดินไม่แน่ใจว่าเพื่อนคุยกับเจ้าจันทร์
อย่างไร เพราะน้องดูไม่รู้เรื่องอะไรเลย

“อะไรเหรอครับ”

“สัญญางานครับ ปอส่งมาให้ตั้งแต่หลายวันก่อน คุณอคิเซ็น
แล้ว ผมเลยเอาคู่สัญญามาให้”

เจ้าจันทร์ขมวดคิ้วแน่นตอนที่รับปีกกระดาษสีขาวมาไว้ในมือ
เขาน่าจะพอใจตั้งแต่ที่ปอบอกว่ายังไม่เห็นสัญญางานแล้วแท้ ๆ
ที่ผ่านมาปอละเอียดลออเสมอ จะไม่ทำสัญญาก่อนมาทำงานได้
ยังไง!

เพียงดินเห็นอีกคนขมวดคิ้วแน่นเหมือนกำลังสับสน เลยชี้
ไปที่ระยะเวลาการทำงานที่ขีดเส้นได้และทำตัวหนาไว้

“จุดสำคัญคือระยะเวลาหนึ่งเดือนหลังจากนี้ครับ คุณเจ้าจะ
ต้องลงคอนเทนต์โพรมิตสวอนไม่ต่ำกว่าสิบโพสต์ เป็นวิดีโอหรือรูป
ก็ได้”

เจ้าจันทร์สุดท้ายใจเข้าลึก ย้ำให้เพียงดินเมื่อเห็นว่าปอเซ็น
สัญญางานไปแล้ว ในสัญญาระบุระยะเวลาหนึ่งเดือน ทั้งที่ก่อนมา
บอกสองวัน เมื่อวานบอกสองสัปดาห์ แต่อยู่จริงเป็นเดือน!

“ไอ้พี่ปอ แก....”

“ไอ้ปอไม่ได้บอกเหรอครับ”

ชายตัวสูงถามขึ้นเมื่อเห็นว่าเจ้าจันทร์ดูโมโหมาก ทั้ง ๆ ที่ก่อน
จะรับงานปอบอกเขาว่าจะคุยกับเจ้าจันทร์เรื่องสัญญาเอง

เพียงดินไม่คิดด้วยซ้ำว่าเจ้าตัวจะรับงานนี้ มีหน้าซำยังโดน
หลอกมา...

“ไม่ได้บอกครับ”

ในเวลานี้ เจ้าจันทร์ทำได้เพียงกำมือและขบกรามแน่น

“ไอ้พี่ป่อมันจะโดนกัดแน่!”

แน่นอนว่าในเช้าที่ถูกทิ้งไว้เจ้าจันทร์ยังจัดการกับอารมณ์ตัวเองไม่ได้ โมโหจนอยากจับนิ้วผู้จัดการตัวเอง แต่เพราะไม่อยู่ในสถานะที่จะเรียกร้องอะไรได้ จึงทำได้แค่อาบน้ำ จัดการตัวเองให้เสร็จสรรพ เมื่อได้ยินเสียงผู้คนจ่อแฉด้านล่างก็ค่อยๆ เดินลงมาด้วยความประหม่า

ตอนมีป่ออยู่ด้วยเขาก็พอจะสงบใจได้ แต่พออยู่คนเดียวก็ต้องสูญหายใจเข้าลึก

“คุณเจ้า เชิญด้านนี้คะ”

คนที่ตื่นสายและลงมาจากบ้านสายตกเป็นเป้าสายตาของหลายคนในบริเวณนั้น เจ้าจันทร์ยกมือไหว้เหล่าคนที่เพิ่งได้พบหน้า โชคดีที่คนงานทั้งหมดกินข้าวเสร็จและทยอยออกไปทำงานกันพอดี บ้างก็เดิน บ้างก็ขี่มอเตอร์ไซด์ออกไป ส่วนเพียงดินนั้นหายไปแล้ว

ทว่า...เจ้าของสวนยังนั่งหัวโด่อยู่ไม่ไกล

เวลาแปดโมงครึ่งข้าวต้มในหม้อเหลือไม่มากนัก แม้ดาราหนุ่มจะไม่อยากกินอะไรเลย แต่ท้องที่เริ่มแสบและปวดบอกว่าเขาควรกินก่อนออกไปสู้รบกับสิ่งอื่น ดังนั้นเจ้าตัวจึงเดินไปตักข้าวต้มเสียบๆ ไม่ลืมยกมือไหว้ขอบคุณคุณป้าที่ใจดีกับเขาตั้งแต่เมื่อวาน

“หลับสบายไหมคะ”

“มาก ๆ เลยครับ เย็นสบาย ฟูกก็นุ่ม” เจ้าจันทร์ยิ้มกว้าง เบาใจที่ยังมีอีกฝ่ายเป็นเพื่อนคุย

จากทางตาเจ้าจันทร์เห็นว่ามิไต่สว่าง เขาเหลือบไปเห็น

เจ้าของสวนอย่างอศิราห์พอดี ความรู้สึกบอกว่าจะไม่ควรไปร่วมโต๊ะ แต่คุณป้ากลับหวังดี

“นั่งกับนายสิคะ” พุดจบกก็เรียกอศิราห์

“นาย เรียกคุณเจ้าไปนั่งด้วยสิคะ”

เจ้าจันทร์แอบยิ้มปาก ถึงแม้ไม่อยากคุย แต่เพราะต้องทำงานด้วยกันและอาศัยอยู่ที่นี่จึงจำต้องเผชิญหน้า

คนที่ลงมาซ่ายกขามข้าวต้มไปใหญ่ไปนั่งตรงข้ามเจ้าของสวนด้วยความฝืนใจ แต่จะให้ไปนั่งที่อื่นก็เหมือนหนีหน้า

“ขออนุญาตนั่งด้วยนะครับคุณอศิ” รอยยิ้มยามเช้าของดาราทำเอาอศิราห์เลิ่กควมอง ก่อนจะพุดออกมาตามตรง

“ฝืนมากก็ไม่ต้องยิ้มหรือครับ สายตามันออก”

เจ้าจันทร์แยกเขี้ยว อยากจะกรีด แต่ทำจริงได้แค่หัวเราะเหะๆ กลบความไม่พอใจ และในยามนั้นเองที่เขาเห็นอีกคนยิ้มมุมปาก

“ผมหมายถึงไม่ต้องเกร็ง ที่สวนเราสบายๆ” อศิราห์ลากเสียง ก่อนจะเงยหน้าสบตาคนที่นั่งฝั่งตรงข้าม

“แต่งานต้องเห็นผลลัพธ์นะ”

สิ่งที่อีกคนพุดออกมาทำให้คนที่เซ็นสัญญาขาดานไปเกร็งกว่าเดิม ไม่ทันเริ่มทำงานยังกดดันขนาดนี้ ถ้าทำงานแล้วไม่เห็นผลจะไม่หักคอเขาเลยหรือ!

“ถ้าอยากเก็บบรรยากาศที่สวนต้องตื่นเช้ากว่านี้ ที่นี่ไม่มีใครรบกวน คุณต้องตามคนอื่นให้ทัน”

“เหะๆ ครับ” เจ้าจันทร์ยังคงยิ้มค้าง ใบหน้าต่างจากเสียงในหัวอยู่มาก

ที่เขาไม่รู้นี้ ผู้จัดการก็ไม่บอก คุณเพียงดินก็ไม่ได้บอก คนที่

ทำงานตามคำบอกมาหลายปีอย่างเขามันจะคิดอะไรได้ล่ะ!

“ตื่นเช้าจะได้เรียนรู้เรื่องในสวนด้วย”

“ครับผม”

คนที่ไม่ว่าจะทำอะไรในอีกสามสัปดาห์หลังจากนี้ชิมข้าวต้ม
ก่อนจะหันไปชมคนทำ

“อร่อยมากเลยครับป้าสน”

ป้าสนทำงานที่นี่มานาน ซึ่งปกติเจอแต่ชายฉกรรจ์ไม่ค่อย
น่ารัก พอมีหนุ่มหล่อปากหวานชมก็เขิน

“จ๋า พรงี้่อยากกินอะไรล่ะลูก”

อศิราห์มองแม่บ้านที่ถูกดาราซื้อไปได้ง่าย ๆ ดูเหมือนไอร้อยยิ้ม
เรื่อยเปื่อย ชมไปเรื่อย มันคงจะเป็นจุดขายของคนที่เป็นดารา

“อะไรก็ได้ครับ ผมกินได้หมด” เจ้าของโบหน้าเล็กยิ้มหวาน

เจ้าจันทร์พยายามเอียงตัวออกจากโต๊ะ เพราะไม่อยากจะ
สบตาเจ้าของสวนนาน หลังจากนั้นบทสนทนาในโต๊ะก็เงียบลง
คนที่เข้ากับคนอื่นได้ง่ายเสมอรู้สึกอึดอัดกับบรรยากาศของชาย
ตรงหน้าตั้งแต่แรกเจอ เขามีหลายคำถามที่อยากจะถามเรื่องงาน
แต่อีกคนกินข้าวสลับกับอ่านอะไรบางอย่างในจอโทรศัพท์มือถือ
ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เจ้าจันทร์จึงพูดไม่ออก

ดูก็รู้ว่าถูกเมิน แต่ก็แย้งอะไรไม่ได้เลย

“คุณจ๋า”

เสียงของเพียงดินที่ดังขึ้นทำให้เจ้าจันทร์รอดตาย

“กินข้าวเสร็จแล้ว เดี่ยวผมพาไปดูจุดที่น่าจะถ่ายรูปสวยนะครับ”

“ครับ ๆ”

อศิราห์มองคนตรงหน้าที่รีบกิน พอกินหมดก็ลุกขึ้นค้อมหัว
คว่ำกระเป๋าก็รีบจากไปอย่างรวดเร็ว

“นายก็ไปแก้งเขา” ป้าสนที่กำลังเก็บหม้อบอกคนที่เก๊กจน
บรรยากาศเสียไปหมด

“เปล่าแก้งครับ แค่ไม่ชอบคนตื่นสาย”

“ไม่ชอบก็ปลุกสิคะ จะมาตึงใส่ทำไมน้อ” คนที่เห็นอคิราห์มา
ตั้งแต่เด็กส่ายหน้าไปมา

คนที่ถูกดูออกคลี่ยิ้ม ก่อนจะสนใจเอกสารในโทรศัพท์มือถือ
ต่อ

แม้พอจะบอกไว้ว่าให้เจ้าจันทร์ทำคอนเทนต์เล็กๆ น้อยๆ
หรือลงรูปไปก่อน แต่สำหรับคนที่ได้คุยกับเพียงดินมาครึ่งวัน ได้ไฉน
มาล้านอย่าง รู้แล้วว่าการเปิดสวนยังไม่มีแบบแผนอะไรเลย สัปดาห
แรกเลยเป็นเหมือนตัวชั่วคราว ที่สำคัญเวลาเท่านั้นมันจะไปพออะไร!

เพียงดินเล่าให้เจ้าจันทร์ฟังว่าที่นี่เริ่มทำงานตั้งแต่ตีห้า พัก
กินข้าวแปดโมงเช้าถึงเก้าโมง ก่อนจะกินข้าวเที่ยงแล้วแยกย้ายกัน
พักผ่อน เข้างานอีกครั้งเวลาบ่ายสี่โมงถึงหกโมงเย็น ที่ต้องแบ่งการ
ทำงานเป็นสองช่วงแบบนี้เนื่องจากอากาศร้อนของไทย ยกเว้นวัน
เก็บเกี่ยวจะทำงานทั้งวันแบบมีไอน์

เมื่อก่อนมีคนงานประจำแค่ห้าคน แต่พอเปลี่ยนสวนบางส่วน
มาเป็นออร์แกนิกก็ต้องใช้คนมากขึ้น จึงจ้างเพิ่มอีกสี่คน เพียงดิน
พยายามแนะนำบรรดาคนงานให้เจ้าจันทร์ได้รู้จักแล้ว แต่เขาก็ยัง
จำได้ไม่หมด

ที่นี่มีข้าวเช้าและข้าวกลางวันให้กินฟรี ส่วนข้าวเย็นส่วนใหญ่
ป้าสนจะทำไว้ให้เจ้านายคนเดียวเท่านั้น

“นั่งด้วยนะครับ”

ดาราผู้เป็นเหมือนสีแดงท่ามกลางสีดำ เหมือนสิ่งแปลกปลอม

ในข้าวสารขาว เหมือนลูกทุเรียนในตะกร้าสวนส้ม พอนั่งลงกลางวงกินข้าวเที่ยงก็เรียกสายตาของทุกคนได้ทันที

“กินเยอะเหมือนกันนะนี่ อย่างกับคนใช้แรงงาน”

หนึ่งในนั้นทักเจ้าจันทร์ด้วยสำเนียงของคนท้องถิ่น ดูจากภายนอกแล้วน่าจะอายุพอกับดาราหนุ่ม แต่ความจริงแล้วเด็กกว่าเกือบสิบปี

“ครับ กับข้าวอร่อย” คนที่กินข้าวเยอะเกินตัวยิ้มรับ

“ผมนึกว่าดาราสวยจะรักษาหุ่น” บะโอที่เฟรนด์ลึกลับกว่าใครยิ้มกว้าง เขินจนไม่กล้าสบตาดารา แต่ก็อยากคุยไป

“ผมเป็นพวกกินยังงี้น้ำหนักก็ไม่ขึ้นครับ” เจ้าจันทร์บอกตามตรง

“อิจฉานะพี ผมกินนิดหน่อยก็แถมออกแล้ว”

เจ้าจันทร์ยิ้มเมื่อเห็นว่าคนพูดแถมเยอะจริง

“มันกินน้ำหวานเยอะ” แก้วแจออกมา

ไม่นานนิตะยารที่วางอยู่ใต้ถุนบ้านใหญ่ก็เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะเฮฮา พวกวัยรุ่นดูจะคุยง่าย ส่วนฝั่งคนแก่ยังปิดปากเงียบ แต่ก็ดูใจดีทุกคน ซึ่งนับเป็นเรื่องปกติที่เจ้าจันทร์เจออยู่บ่อยๆ

การนั่งโต๊ะนี้ บรรยากาศก็ดีกว่านั่งกินกับอัคราห์เสียอีก

เพียงดินแอบเป็นห่วงว่าหากเจ้าจันทร์ไม่สามารถเข้ากับคนงานที่นี่ได้ก็จะทำงานลำบาก แต่แต่วันแรก พอตกเย็นเขากลับได้ยินเสียงหัวเราะบริเวณดินเขาดังลั่น

“ลุงบัว ก็ผมไม่เคยทำ”

“ไม่เคยก็ถอย เดี่ยวมาสับท่อน้ำแตกอีก นายดำตาย” ลุงบัวบอกคนที่อยากช่วยตัดหญ้า

“ก็ผมอยากลอง”

“โอ้ยยย...กฤษเบ็ญดาราร”

ฟังดูเหมือนคนพูดจะรำคาญเจ้าจันทร์ แต่เจ้าตัวกลับพูดกลับหัวเราะ

เพียงดินเห็นว่าบรรยากาศครึกครื้นดีจึงอยากจะเดินเข้าไปสมทบ แต่เจ้าของสวนกลับก้าวฉับ ๆ เดินนำเข้าไปก่อน ทำเอาวงสนทนาที่กำลังคุยกันสนุกสนานก่อนหน้านี้แตกฮือ

“ถ้ามันแต่เล่น จะเสร็จก็โมง”

ผู้คนที่ตั้งใจจะมาสอนงานและคุยเล่นกับเจ้าจันทร์พากันสลายตัวไปจนหมด

“คุณมาทำอะไร” อศิราห์ถามคนที่มายืนอยู่กลางสวน ถือเครื่องตัดหญ้าไฟฟ้าและมีกล้องตัวใหญ่ห้อยคอ

“ก็กำลังถ่ายรูปครับ จะเอาไปลงในโซเชียล แต่ก็อยากรู้ว่าเขาทำงานกันยังไง...” เจ้าจันทร์ชี้ไปที่กล้อง เมื่อมั่นใจแล้วว่าโดนจับจ้องและอาจจะถูกหาเรื่องก็คลี่ยิ้ม

“เชิญคุณออกิถ่ายสักรูปครับ เดี๋ยวผมถ่ายให้เอง”

เจ้าจันทร์นึกได้ว่าหากทำคอนเทนต์เจ้าของสวนหล่อ (แต่นิสัยเสีย) บอกต่อด้วยก็น่าจะเป็นคอนเทนต์ที่ดี

คนที่เดินมาเพราะได้ยินเสียงดังและไม่ได้เตรียมใจจะถูกถ่ายรูปขมวดคิ้วแน่น

“สวนสวยขนาดนี้ ผมก็อยากให้คนอื่นเห็นเยอะ ๆ” เจ้าจันทร์มองไปรอบ ๆ

“แล้วถ้าได้โปรโมตสวนแบบคอนเทนต์ที่คนในสวนใจดี ยิ้มแย้ม ก็คงดีนะครับ” เจ้าจันทร์พูดอย่างที่คิด แต่คนที่หน้าบูดตลอดรู้สึกเหมือนโดนแหวะ เลยขบกรามแน่น

“ไม่ใช่ทุกคนจะชอบยิ้มไปเรื่อยเหมือนดาราทรง”

เจ้าจันทร์กลืนน้ำลายอีกใหญ่ มันใจแล้วว่าถูกกวณติน... ได้
ก็ได้! เจ้าจันทร์กำมือแน่น เขาจะไม่ทนอีกต่อไป!

“ผมก็ไม่ขอบคุณ เอ๊ย คนหน้าบึ้งเหมือนกันแหละครับ”

อศิราห์ที่โดนแอบด่าถามขึ้นทันที

“เมื่อก็พูดว่าอะไรนะ...”

“เปล่าครับ ไปถ่ายรูปกันครับนาย มาๆ”

ศึกฝึบกระหว่างเจ้านายกับดาราทรงอยู่ในสายตาของใคร
หลายคน เหล่าคนที่ทำเป็นแยกตัวไปทำงานยังคงหูฟัง บ้างก็เหล่
มอง บ้างก็แอบหัวเราะจนไหล่สั่นกันไปหมดแล้ว